

Soleiðis sá líðið út, ið byrjaði dystin móti russum á olympiska Luzhniki stadion í Moskva. Aftast frá vinstri: Jens Martin Knudsen, Allan Joensen, Jens Kristian Hansen, Kurt Mørkøre, Óli Johannesen, Magni Jarnskor, liðskipari. Fremst frá vinstri: Óssur Hansen, Jens Erik Rasmussen, Todi Jónsson, Henning Jarnskor, Janus Rasmussen. Bert ein útskiptin varð gjørd leygardagin, og tað var, tá Djóni N. Joensen í 70. minutt avloysti Henning Jarnskor

Mynd: Jóhannes Hansen

Føðingardags- gávan glapp Óla av hondum

MOSKVA: Stutt fyri leiklok fekk Óli Johannesen ein ordansendara. Russi smekkaði til, bólturin rakti í høvdið á miðverjanum, sum small í svørðin. Hann royndi bein-

anvegin at reisa seg aftur, men so lá hann aftur í grasinum.

Men Óli helt ikki, at hetta var so alvarsligt.

– Bólturin rakti í pannuna á

mær, so tað bilti ikki. At eg legði meg niður aftur var tí, at allir hinir róptu, at eg skuldi leggja meg, so vit fingju tíð at summa okkum ta síðstu leikuna. Og so sluppu læknin og

venjarin fyri fyrstu ferð inn á vøllin!

Óli Johannesen hevði føðingardag dystardagin. Hann fylti 23 ár, og tá føroyska ferðalagið eftir dystin at dagurð á gistingarhúsinum, reistust allir og sungu »Til lukku til tín«, just sum teir hóskvöldið høvdu sungið fyri einasta føroyska áskoðaranum á ferðini, Andrew Thomsen, ið tá fór um tey sjeiti.

Óli iðraði seg um, at hann ikki gav sær sjálvum og Føroyum ta føðingardagsgávuna, sum hann hevði møguleika fyri.

I huganum spolaði hann umaftur og umaftur til støðuna, tá hann og Todi vóru einsamallir við einum verjuleikara. Verjuleikarin roknaði við, at Óli fór at spæla Toda, og hann flutti seg frá Óla, sum var staddur mitt fyri málinum og einar 20 metrar úr málinum, og móti Toda í vinstra borði.

– Eg dugi ikki at geva nakra frágreiðing uppa, hvi eg ikki drog nærri málinum og smekkaði til. Tað hevði eg gjørt, um støðan kom eina ferð afturat, men nú gerst einki við tað, iðraði tvørmaðurin seg.

Hinir í hópnum iðraðu seg eisini, tí Óli verður mettur at vera millum teirra, sum hava neyvasta skotið við størstu kraftini.

Eru ikki nóg kaldir

Allan Simonsen iðraði seg eisini um, at mál ikki spurdist burtur úr støðuni:

– Í sær sjálvum er tað frálikt og sigur nóg um avrikið hjá leikarunum, at okkara aftasti verjuleikari kemur í

Kjansurin hjá Jens Eriki kom júst sum væntað

MOSKVA: Tá landsliðið friggjakvöldið vandi á stadion, har dysturin varð spældur leygarkvöldið, nýttu teir mesta partin av tíðini til at lata leikararnar roynd seg einsamallir við málverjanum.

Petur Simonsen, Jens Martin og helmingurin royndu annan vegin, og Kaj Leo Johannesen, Allan Simonsen og hin leikarahelvtin royndu annan vegin. Millum leikararnar á síðuni hjá Allan Simonsen var Jens Erik Rasmussen.

Allan Simonsen sigur, at tað var tí, at hann var púra visur í, at okkara leikarar fóru at fáa slíkar kjansir, at hann gjørdi so nóg burtur úr hesum:

– Eg visti, at rusar fóru at ótolnast, um einki kom burtur úr trýstinum móti okkara máli, og at verjuleikararnir fóru at flyta seg longri fram, og so fór møguleikin at koma, sigur hann.

– Tíggjardi eg nóg burtur úr at læra Jens Erik, at um hann fekk slíkan møguleika, so skuldi hann í brotsteiginum draga nakað til vinstri, lokka málverjan út móti sær, og sparka djúpt undir bóltin, so hann í einum boga kundi sigla oman fyri málverjan. Í niggju av tiggju í slíkum førum leggja málverjarnir seg niður fyri at verja við nærri stólpun. Um málverjin ikki leggur seg, so sær tað fullkomuliga tápuligt út, at álopsleikar-

in lyftir bóltin í fangi á honum, men eg segði við leikararnar, at tí skuldi eg taka ábyrgdina av, greiddi venjarin Ítróttar-Sosialinum frá eftir dystin.

Møguleikin hjá Jens Eriki kom just á somu vallarhálvu og í sama stað, sum venjarin hevði lært hann kvöldið fyri. Hvi gjørdi hann so ikki, sum hann var lærdur:

– Eg var eitt sindur kroystur av verjuleikaranum, men eg hevði tak á støðuni, og eg hugsaði at gera, sum Allan hevði sagt. Eg royndi eisini, men tíverri fekk eg ikki fótin nóg langt undir bóltin, sum í staðin fyri at sigla upp um málverjan og í tóma málið, kom í fótin á honum og fór út til horna, iðraði álopsleikarin seg.

Allan Simonsen man vera væl vitandi um, at Jens Erik hevur dreyamar um at liva av at spæla fót bót. Hann veit av egnum royndum, hvat tað snýr seg um, og mundi t.d. hugsa um olympisku fót bólt skappingina í München, tá hann við at gera nýtslu av málkjansum sjálfur syrgdi fyri at selja seg til týska liðið Borussia Mönchengladbach:

– Tað skal ikki so nóg til. Skoraði Jens Erik í hasari støðuni, so var hann at siggja í nógvum sjónvarpsrásum, og so hevur tú góð kort á hondini, helt venjarin aftaná.

Ei undur í, at miðvingurin iðraði seg!

–nn–

Menninir, ið sótu á bonkinum, frá vinstri: Djóni N. Joensen, Súni Friði Johannesen, Harley Bertholdsen, Kaj Leo Johannesen, Tummas Eli Hansen

Mynd: Jóhannes Hansen

slíka støðu á útvølli móti Russlandi, meðan støðan er 0-0. Men trupulleikin er, at vit eru ikki so kaldir, sum vit eiga at vera í so avgerandi leik. Tað terir upp á orkuna og evnini at hugsa skjótt og klárt, tá tú hevur stríðst nóg, og tá tú hevur runnið langan tein, sum Óli gjørdi tað hesa ferð. Men tað er neyðugt, at vit megna at gera nýtslu av slíkum møguleikum, tí vit fáa teir so at siga í hvørjum dysti, sigur hann.

Var tað so rætt av Óla at spæla Toda í hasum førinum?

– Soleiðis sum støðan myndaðist, hevði tað verið rættari, at hann fór sjálfur, tí vísingurin hjá Toda gjørdist

í so spiskur. Um Óli ætlaði at spæla Toda, so skuldi hann havt drigið eitt sindur longri út móti hægri, so hevði verjuleikarin fylgt honum, og Toda hevði verið leysur mitt fyri málinum, heldur landsliðsvenjarin.

– Men tað skuldi alt gingið fyri seg við rukandi ferð, tí hinir russararnir stóðu ikki bara og hugdu at. Munurin á yrkisleikarum og amatørur kemur tyðuliga til sjónar í slíkum støðum. Tað er einki annað at gera enn at halda á at arbeiða við tí.

–nn–